

מתנות קטנות לחיים

הגהה: ציפי גולן

מרגש: הנב' רחל הבר תחוי אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרק יומי מחייו ארוכי המעש

[3]

לי שגמ לו היינו תופסים הכל עוד לפני שהחל האירות הראשון המכוב לא היה משתנה. לכל אדם נגור מסלול חיים מודיק שעלי לעבור, והמסלול שלו כלל את הקriseה, את שנת הדיאליה, את ההשתלה וכן... גם את הסוף. במחשבה שנייה, בעצם, העובדה שלא התעורנו לבדוק קודם קודם הייתה רק לעוררנו. את המכוב ממילא לא היינו יכולים לשנות, לפחות קיבלנו שנה של חיים רגועים עד לкриיסה. לא נראה לי שהוא טוב יותר, לו היינו מואבחנים ווקבים בחדרה אחרי כל שינוי... תודה אבא.

אנשים אמיצים במרכז בדין

וכל קרב וכליות יזרמו... לפני שלושה ימים דיברתי עם זאב שעבר השתלה כליה בתחילת השבוע. זאב הוא אדם בשנות החמישים לחיו, תושב קיבוץ רמת יש'. כך סיפור לי זאב בהתרוגשות: יעקב, תורם הכליה שלו, השחרר ממש מבית החולים. לפני שעזב הוא הגיע אל החדר של להיפרדר ממוני וממן הכליה שלו השוכנת בתוכו. ההתרוגשות הייתה כמובן עצומה, חשתי אסיד תזה לאיש גדול זהה שאינו מכיר אותו כלל ובכל זאת בחר להעניק לחיים".
שוחחנו מעט ואו ביקש מכמי יעקב לומר אולי 'שנתה כל חי'. הוא הגיש לי "זר בז' כתובה התפילה ונטל לעצמו סיודה. כך, בדמעות אמרנו יחד את התפילה המרטיטה של הארכתי מועלם. הנה אני אומר ובכוה, אומר וצוחל, אומר ומודה לבורא עלום על מתנת החיים שהעניק לי באמצעות שליחיו המלאכים... ואו הגענו למילים שהעבירו כי צמרמותה: "וכל קרב וכליות יזרמו לשמנך...". אמרתי ובכתי. תראי, פנה אליו זאב, אני לא אדם דתי, אבל בראשונה בחו' חשתי חיבור עצום לאלווקים והקשר הזה לא במהרה נתק... לא מצדדי בכלל אופן".

מבינה. "לא, לא דודה עלייה. דיאליה. אני בדיאליה מה קרה? את מי הלכת לבקר?", אני שואלת סוקרת את המשרד סביבי. "אני בדיאליה. לא מבקר אף אחד, מחויב בעצמי למונגה".
עיגולים שחורים מתרוצצים לי מול העיניים. מה לו וליחידת דיאליה? מה הוא עשה שם? למה הוא עובר דיאליה? למען ה' הטוב, מה קורה כאן?!

אט את מתחברים העניינים. מסתבר שבعلي סיים את התפילה ויצא לחיזיר. החולשה שבתוקפה אותו. הפעם הוא לא הצליח להתמודד אליה. עמד על הכביש ולא הצליח להרים את הרגל אל המדרכה, כל כך חלש היה. אנשים טוביים חזוקים אומבולנס, צוות רפואי הסתער עליו בכניסה ולא נדרשו יותר מבידוקות ספורות כדי להגיע לאבחן החד משמעות: اي ספיקת כליות קיצונית, מצב חירום. תוך דקota ספורות, בעודו במכונית, כבר חובר למיכשור דיאליה. מצא את עצמו במכון הדיאליה וכעת הוא יושב שם ורוצה שאבאו. ריבונו של עולם, איך כל זה קרה כאשר התנהלותי לי בבית בהנהלות בוקר רגילה ורגועה? ומה עושים עכיזו???

יצאת מבית הספר במחרות. עצרתי מונית והתישבתי מאחור, עצצת עיניים בלאות. ריבונו של עולם תרחם על כלנו. "שלחת מן הבית אדם שלם ובריא ואת בא לאסוף אותו ממכון הדיאליה?", עלתה בתוכי תמייהה. לא, הוא היה חולה כבר קודם לא ידענו את זה, עניתי לעצמי, "קיבלו ימים של חסד עד הנילוי ואני מודה עליהם. מה יהיה מעכשיו והלאה? מי שהביא אותנו לבאן ישנור עליינו בהמשך".

*
אנשים שואלים אותי: "את לא מצטערת על שלא גיליתם את המחלת מוקדם יותר?", "את לא כועסת על עצמן על שלא בדקתם את העניין כשהחלו האיתותים, ועל שהמונתם עד שכשל הכליה?". זהו, שלא. אני יודעת בידעה ברורה שמי שלח לבני את המחלת קבע גם מתי בדיק נגלה אותה, ובמי

חזרת לאחור

חורף תשס"ז

שוב בוקר ושוב, כאשר אני מתעוררת והוא כבר עומד בפתח, מוכן ליציאה. "אני צריך למצוא מישחו שיוציא אותה ברכבות התרבות", אומר ממהר. "שוב לא ישנת?", אני שואלת. "לא מספיק ולא בомн, את יודעת, הלילה הוא החמן בו אני יכול ללמידה בשקט. בלי שאף אחד יצלצל", אומר לי כמו תמיד, כאשר אני קובלת בפנוי על שעotta השניה הכלvr מועטות שלן. סברתי וקובلت. כמו של זמני בתלמוד תורה גדול, ר' מ' ווועץ סתרים של אנשים כה רבים, באמת אין לו שעotta לימוד פניות מלבד בלילה, ובכל זאת...

שוב עלתה דמותו לנגד עיני. בשבועות האחרונים הוא חלש. אין לו כוח בכUPER. נראה שהמוחוסר בשעות השינה, וכמו כן הלחץ המופעל עליו מכל הבעיות והתנאים בו את אותןיהם. אני חיבת לדאג לו יותר, והוא צrisk לשון יותר ולנוח קצת, אי אפשר ככה. טוב, עבר אטפל בעניין, עלי יצאת לבית הספר.

יצאת, נעלת מאחוריו את הדלת, לא יודעת בכלל מה קורה בזמנן זהה ברכוב. אחרי השיעור השלישי קוראים לי למשרדים. יש למורה טלפון" (אנחנו מדברות על טרום עידן הפלאפון, כן?) אמרה תלמידה חמודה. הופתעתי. לא רגילה לקבל טלפונים לבית הספר.

בחדר המזכירות נטלתי את השפורת. מבוהלת מעת. "רחל?", זה בעל.

"כן?", אני די מתפלאת, מה גורם לו לצלצל אליו לבית הספר. "אנַי דודוה עלייה", הוא אומר. "אתה מה? אין לנו דודה עלייה", אני באמת לא

